

Arrest

nr. 349 542 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde België binnen te zijn gekomen op 20 december 2024. Zij diende op 23 december 2024 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in, samen met haar moeder.

Op 18 april 2025 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen en de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd bij arrest nr. nr. 332 021 van 2 september 2025.

Op 12 januari 2026 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : C.
voornaam : A.
geboortedatum : 18.11.1994
geboorteplaats : T.
nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/04/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/09/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20/12/2024 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ook haar moeder in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende op 17/07/2025 een aanvraag 9ter in, die op 07/01/2026 negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Bij de aanvraag d.d. 17.07.2025 werd er voor C. K., C. A. en T. S. geen enkel medisch getuigschrift voorgelegd. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 voorziet dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moet toevoegen die een uitspraak doet omtrent de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De aanvraag kan voor hen bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard, gezien er geen medisch getuigschrift samen bij de initiële aanvraag werd overgemaakt en aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (arrest 70.753 RVV d.d. 28.11.2011 en arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).]

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De verzoekende partij behoort tot een gezin met twee minderjarige kinderen, wat als gevolg zou hebben dat zij allen (inclusief de minderjarige kinderen dewelke afhankelijk zijn van hun ouders) het grondgebied moeten verlaten.

De bestreden beslissing schiet in de eerste plaats tekort omdat zij de individuele motiveringsplicht herleidt tot standaardformules, zonder concreet te onderzoeken of de uitvoering van het bevel - met Georgië als het land van bestemming - verzoekster niet blootstelt aan een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest, rechtstreeks of onrechtstreeks.

Het is niet omdat een negatieve beslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal over het verzoek tot internationale bescherming, dat de overheid daarmee automatisch ontslagen is van haar verantwoordelijkheid om bij een terugkeerbesluit na te gaan of er, op het moment van de beslissing en rekening houdend met het individueel profiel van verzoekster, geen reëel risico bestaat op refoulement of op andere ernstige schendingen van fundamentele rechten.

Waar de asielprocedure zich richt op de beoordeling van de beschermingsnood in het kader van vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming, vergt een terugkeerbesluit een eigen, concrete toetsing van de gevolgen van verwijdering, inclusief de praktische haalbaarheid ervan (documenten, toegang tot opvang, veiligheid en basisvoorzieningen bij aankomst) en de effecten op de menselijke waardigheid van verzoekster.

De bestreden beslissing maakt niet duidelijk dat een dergelijke toetsing daadwerkelijk is gebeurd. Zij beperkt zich veeleer tot een abstracte verwijzing naar het gebrek aan verblijfsdocumenten en tot de procedurele afloop van de asielzaak, wat een kennelijke motiverings- en zorgvuldigheidsfout uitmaakt.

Daarnaast blijkt de beoordeling in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in de bestreden bijlage 13quinquies onvoldoende concreet.

Deze bepaling verplicht het bestuur om, vóór het nemen van een verwijderingsmaatregel, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

In casu wordt dit afgedaan met algemene, abstracte formuleringen (“geen elementen”, “geen attesten”), maar een rechtsgeldige beoordeling vergt meer dan dat: zij vergt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de reële situatie van verzoekster in België in kaart brengt en beoordeelt.

Indien verzoekster in België duurzame relaties of familiale banden heeft opgebouwd, indien zij feitelijk ingebed is in een sociaal netwerk, indien zij opleiding volgt, werkt, medische opvolging heeft of in begeleiding is (psychologisch, sociaal of medisch), dan is een bevel om het grondgebied te verlaten dat daarmee geen concreet rekening houdt, disproportioneel en onvoldoende gemotiveerd.

Het volstaat niet om te stellen dat contact “op afstand” kan worden onderhouden of dat verzoekster “kan terugkeren” zonder te verduidelijken waarom de reële impact op haar privéleven en eventuele afhankelijkheidsrelaties niet doorslaggevend is. Evenmin volstaat het om medische elementen af te wijzen bij gebrek aan “attesten”, wanneer uit het administratief dossier of uit verklaringen reeds blijkt dat er kwetsbaarheid of opvolging bestaat: in dat geval rust op de administratie een verhoogde zorgvuldigheid om

minstens na te gaan welke behandeling loopt, welke continuïteit nodig is en of die continuïteit bij verwijdering gewaarborgd blijft.

In die zin is de bestreden beslissing eveneens problematisch omdat zij geen overtuigende proportionaliteitsafweging bevat. Een terugkeerbesluit is niet enkel een administratieve vaststelling, maar een maatregel met ingrijpende gevolgen: verlies van stabiliteit, stopzetting van begeleiding, breuk met woonst en netwerk, en risico op feitelijke ontreddering bij aankomst.

Wanneer verzoekster zich in België in een fase bevindt waarin zij net tracht te herstellen, te integreren of een minimum aan stabiliteit op te bouwen (bijvoorbeeld via huisvesting, opleiding, werk of medische/psychologische opvolging), dan moet het bestuur motiveren waarom het algemeen belang van onmiddellijke verwijdering zwaarder weegt dan de concrete en voorzienbare schade voor verzoekster.

De bestreden bijlage 13quinquies doet dat niet of onvoldoende: zij hanteert dit als een automatisme dat volgt op het einde van de asielpprocedure, terwijl de toepasselijke wetgeving precies vereist dat een individuele, actuele en menswaardige afweging gebeurt.

Daarom is ook de motivering (de vermelde motieven) in de bestreden beslissing problematisch.

Verzoekster moet uit de beslissing kunnen begrijpen waarom precies in haar concrete situatie tot een bevel wordt overgegaan en op basis van welke individuele overwegingen wordt aangenomen dat terugkeer verantwoord en uitvoerbaar is. Wanneer de motivering zich beperkt tot procedurele data en standaardpassages, wordt de effectieve mogelijkheid om gericht beroep in te stellen uitgehold.

Dit is des te ernstiger omdat een bijlage 13quinquies in de praktijk het startpunt vormt voor mogelijke dwangmaatregelen (opsporing, vasthouding, verwijdering), waardoor de nood aan zorgvuldigheid en individualisering maximaal is.

Verzoekster draagt bovendien als enige de zorg over haar twee minderjarige kinderen.

Voor de minderjarige kinderen dreigt de begeleiding en zorg die zij nodig hebben echter te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren.

Dit raakt de belangen van de minderjarige kinderen op een onevenredige manier.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van hun alleenstaande moeder verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een

opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Nigeria.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Daarentegen wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts op algemene wijze verwezen naar "het hoger belang van het kind", door in abstracto te verwijzen naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen.

4. Er blijkt derhalve dat door verweerder geen afdoende individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van de verzoekende partij werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van de verzoekende partij en daaromtrent een zorgvuldige afweging heeft gemaakt, zoals vereist door onder meer artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...].”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 18 april 2024 een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming, dat de Raad op 2 september 2025 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien haar regelmatig verblijf op het Belgische grondgebied van 90 dagen overschreden is. Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster voert in eerste instantie aan dat de verwerende partij zich bedient van standaardformules, zonder een concreet onderzoek te voeren naar de vraag of de uitvoering van het bevel met Georgië als bestemming haar niet rechtstreeks of onrechtstreeks blootstelt aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een negatieve beslissing inzake het VIB ontslaat de verwerende partij daar niet van.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) vraagt een analoge benadering.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoekster zelf geen concrete op haar individuele situatie betrokken elementen bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij, ondanks de vaststelling dat haar VIB werd afgewezen, alsnog een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij betoogt dan wel dat bijkomend onderzoek had moeten plaatsvinden inzake “de gevolgen van verwijdering, inclusief de praktische haalbaarheid ervan (documenten, toegang tot opvang, veiligheid en basisvoorzieningen bij aankomst) en de effecten op de menselijke waardigheid van verzoekster”, maar zij laat zelf na in concreto te duiden op welk vlak er zich problemen zouden kunnen voordoen, laat staan dat zij hiervan enig begin van bewijs bijbrengt. Zij toont dus niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat de verwerende partij één en ander niet heeft onderzocht en hier niet over heeft gemotiveerd, nog daargelaten de vraag of dit überhaupt aan de orde was.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is niet aangetoond.

Verzoekster betoogt verder dat de beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onvoldoende concreet is en wordt afgedaan met algemene, abstracte formuleringen, terwijl de reële situatie in kaart moet worden gebracht en beoordeeld.

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster betoogt dat zij moet kunnen begrijpen waarom precies in haar concrete situatie werd overgegaan tot het afleveren van een bevel en op basis van welke individuele overwegingen wordt aangenomen dat terugkeer verantwoord en uitvoerbaar is. Zij stelt dat de mogelijkheid om een gericht beroep in te stellen wordt uitgehold wanneer de motivering zich beperkt tot procedurele data en standaardpassages en is van oordeel dat er sprake is van een automatisme dat volgt op het einde van de asielprocedure.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dit in het licht van verzoeksters situatie en die van haar kinderen. Verzoekster kan

niet volhouden dat de motieven haar niet zouden toelaten te begrijpen waarom werd overgegaan tot de bestreden beslissing.

Verder komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk of afdoende zijn.

Met betrekking tot het hoger belang van haar minderjarige kinderen stelt verzoekster dat de begeleiding en zorg die de kinderen nodig hebben dreigt te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren, aldus verzoekster. Zij hekelt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet. Zij wijst erop dat het feit dat de kinderen zonder legaal verblijf in België wonen, hieraan geen afbreuk doet aangezien zij op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt. Zij benadrukt dat het gaat om een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie, maar waarbij de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind, wordt verbroken. Zij betoogt dat haar aanwezigheid hieraan niet veel verandert. Zij benadrukt verder dat haar kinderen kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind gelet op hun verleden, de situatie van hun ouders en als kinderen van asielzoekers. Voor dat laatste aspect verwijst zij naar verschillende studies. Daarnaast hekelt zij dat de verwerende partij slechts op algemene wijze verwijst naar “het hoger belang van het kind”, door *in abstracto* te verwijzen naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen. Verzoekster betoogt in dat verband dat het recht op onderwijs in het gedrang komt. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven, wat in het bijzonder geldt bij een gedwongen verhuis.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing werd het volgende overwogen inzake het hoger belang van de kinderen van verzoekster:

“Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.”

Verzoekster moet met concrete argumenten aantonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn of dat het hoger belang van het kind alsnog op onevenredige wijze zou worden aangetast door de bestreden beslissing. Zij slaagt daar evenwel niet in, gelet op hetgeen volgt:

Verzoekster spreekt van de “noden” en “zorg en begeleiding” van de kinderen, maar laat na om te verduidelijken om welke noden het dan wel zou gaan en welke specifieke zorg en begeleiding daarvoor nodig

zou zijn. Zo verduidelijkt zij niet welke ondersteuning de kinderen in België krijgen en waarom zij die niet meer zouden kunnen krijgen in het land van herkomst. Zij toont niet aan dat de nodige zorg en (studie)begeleiding niet kan worden verkregen in het land van herkomst.

Ook brengt verzoekster geen elementen bij waaruit blijkt dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Het feit dat er een zekere aanpassingsperiode nodig is om weer aan te sluiten bij het onderwijs in het land van herkomst, doet daaraan geen afbreuk, zeker nu, verzoekster en de kinderen pas sedert 20 december 2024 in België zijn en zij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen op 12 januari 2026 dus maar iets langer dan een jaar in België verbleven. Verzoekster brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat zij zich niet meer kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Waar verzoekster de vraag stelt naar het uitwisselen van informatie tussen de scholen over het functioneren van de kinderen met het oog op gepaste studiebegeleiding, beperkt zij zich tot het louter opwerpen van de vraag. Zij toont niet aan dat er geen uitwisseling tussen de scholen kan plaatsvinden, en evenmin dat zij daar zelf niet een rol in kan spelen door aan de huidige school van de kinderen om rapportage te vragen die zij vervolgens in de school in het land van herkomst kan overmaken aan de nieuwe school van de kinderen. Ook weze herhaald dat verzoekster niet aantoonde dat de kinderen specifieke studiebegeleiding krijgen of daar nood aan hebben en om welke reden. Verder wordt in dat kader in de bestreden beslissing gewezen op de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen met het oog op een vertrek, specifiek voor gezinnen met schoolgaande kinderen. Er kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. Het recht op onderwijs is immers geen absoluut recht (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Verzoekster toont niet aan dat dat het geval zou zijn.

Voor het overige toont verzoekster met haar algemeen betoog niet aan dat de kinderen, gelet op hun leeftijd, zich niet meer kunnen aanpassen aan een andere omgeving in het land van herkomst gelet op hun relatief korte verblijf hier. Het feit dat zij (andermaal) hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, betekent nog niet dat hun hoger belang op onevenredige wijze wordt geschonden, zeker nu zij samen met hun moeder terugkeren naar het land van herkomst en zo de eenheid van het gezin blijft behouden. Hoewel verzoekster dit gegeven in haar betoog lijkt te minimaliseren, is dit wel degelijk relevant en zelfs een van de twee aspecten die het hoger belang van het kind vormgeeft. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster zelf is geboren en getogen in Georgië, land dat zij pas in december 2024 heeft verlaten, zodat in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat zij er nog een netwerk heeft hetgeen onmiskenbaar zal helpen ook bij de re-integratie van de kinderen. Verzoekers vage stelling dat de bestreden beslissing de primaire belangen van de kinderen doorkruist waardoor hun fundamentele grondrechten worden geschonden, wordt op geen enkele wijze met concrete en individuele elementen aangetoond.

Verzoekster betoogt ook nog het volgende:

“Indien verzoekster in België duurzame relaties of familiale banden heeft opgebouwd, indien zij feitelijk ingebed is in een sociaal netwerk, indien zij opleiding volgt, werkt, medische opvolging heeft of in begeleiding is (psychologisch, sociaal of medisch), dan is een bevel om het grondgebied te verlaten dat daarmee geen concreet rekening houdt, disproportioneel en onvoldoende gemotiveerd.

Het volstaat niet om te stellen dat contact “op afstand” kan worden onderhouden of dat verzoekster “kan terugkeren” zonder te verduidelijken waarom de reële impact op haar privéleven en eventuele afhankelijkheidsrelaties niet doorslaggevend is. Evenmin volstaat het om medische elementen af te wijzen bij gebrek aan “attesten”, wanneer uit het administratief dossier of uit verklaringen reeds blijkt dat er kwetsbaarheid of opvolging bestaat: in dat geval rust op de administratie een verhoogde zorgvuldigheid om minstens na te gaan welke behandeling loopt, welke continuïteit nodig is en of die continuïteit bij verwijdering gewaarborgd blijft.

In die zin is de bestreden beslissing eveneens problematisch omdat zij geen overtuigende proportionaliteitsafweging bevat. Een terugkeerbesluit is niet enkel een administratieve vaststelling, maar een maatregel met ingrijpende gevolgen: verlies van stabiliteit, stopzetting van begeleiding, breuk met woonst en netwerk, en risico op feitelijke onttreding bij aankomst.

Wanneer verzoekster zich in België in een fase bevindt waarin zij net tracht te herstellen, te integreren of een minimum aan stabiliteit op te bouwen (bijvoorbeeld via huisvesting, opleiding, werk of medische/psychologische opvolging), dan moet het bestuur motiveren waarom het algemeen belang van onmiddellijke verwijdering zwaarder weegt dan de concrete en voorzienbare schade voor verzoekster.”

In de mate dat zij daarmee lijkt te willen doen gelden dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij dat op geen enkele wijze met concrete elementen aantoonst. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de korte verblijfsduur in casu. Bij gebrek aan een aangetoond beschermenswaardig privéleven, heeft verzoekster geen belang bij haar argument dat de verwerende partij ter zake disproportioneel zou hebben gehandeld of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Waar verzoekster nog betoogt dat het niet volstaat om medische elementen af te wijzen bij gebrek aan attesten wanneer uit het administratief dossier of uit verklaringen reeds blijkt dat er kwetsbaarheid of opvolging bestaat, maakt zij evenmin enige schending aannemelijk. De aanvraag die zij heeft gedaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de gezondheidssituatie van haar dochter T.N., werd ongegrond verklaard omdat *“uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of [...] aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*. De verwerende partij heeft dus terecht geoordeeld dat deze aanvraag negatief werd afgesloten. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 349 541 van 30 juni 2026. Voor het overige blijkt uit niets dat verzoekster zelf of haar andere kind een medische problematiek zouden hebben die hen zou verhinderen om terug te keren naar Georgië. Zij toont dan ook niet aan dat de gezondheidstoestand van de betrokkenen verkeerd zou zijn beoordeeld.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen heeft gehandeld bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS

